

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 6ης Οκτωβρίου 2009 (*)

«Αστυνομική και δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις – Απόφαση-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ – Ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως και διαδικασίες παραδόσεως μεταξύ των κρατών μελών – Άρθρο 4, σημείο 6 – Λόγος προαιρετικής μη εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως – Εφαρμογή του εθνικού δικαίου – Συλληφθείς υπήκοος του κράτους μέλους εκδόσεως του εντάλματος – Μη εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως από το κράτος μέλος εκτελέσεως υπό την προϋπόθεση διαμονής πέντε ετών επί του εδάφους του – Άρθρο 12 ΕΚ»

Στην υπόθεση C-123/08,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως βάσει των άρθρων 35 ΕΕ και 234 ΕΚ, που υπέβαλε το Rechtbank Amsterdam (Κάτω Χώρες) με απόφαση της 28ης Δεκεμβρίου 2007, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 21 Μαρτίου 2008, στο πλαίσιο της δίκης σχετικά με την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως εκδοθέντος κατά

Dominic Wolzenburg,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους Β. Σκουρή, Πρόεδρο, P. Jann, C. W. A. Timmermans, K. Lenaerts και M. Pešič, προέδρους τμήματος, A. Tizzano, A. Borg Barthet, J. Malenovský, J. Klůčka, U. Lohmus και L. Bay Larsen (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Y. Bot

γραμματέας: M. Ferreira, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την παρεπίπτουσα απόφαση του αιτούντος δικαστηρίου της 17ης Μαρτίου 2008, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 21 Μαρτίου 2008, περί εφαρμογής επί της προδικαστικής παραπομπής της ταχείας διαδικασίας του άρθρου 104β του Κανονισμού Διαδικασίας,

έχοντας υπόψη την απόφαση του τρίτου τμήματος του Δικαστηρίου της 2ας Απριλίου 2008 περί μη εφαρμογής επί της προδικαστικής παραπομπής της ταχείας διαδικασίας,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία που διεξήχθη δυνάμει του άρθρου 104β, παράγραφος 2, πέμπτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας και κατόπιν της συνεδριάσεως της 17ης Φεβρουαρίου 2009,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- ο D. Wolzenburg, εκπροσωπούμενος από τους D. Wiersum και J. van der Putte, advocaten,
- η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις C. Wissels και M. Noort,

- η Δανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον C. Pilgaard Zinglensen,
- η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον M. Lumma και την J. Kemper,
- η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους G. de Bergues και J.-C. Niollet,
- η Αυστριακή Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον E. Riedl και την T. Fülöp,
- η Πολωνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον M. Dowgielewicz,
- η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τις S. Grünheid και R. Troosters,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 24ης Μαρτίου 2009,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Αντικείμενο της αιτήσεως εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως είναι η ερμηνεία του άρθρου 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως και τις διαδικασίες παραδόσεως μεταξύ των κρατών μελών (ΕΕ L 190, σ. 1) και του άρθρου 12 ΕΚ.

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο διαδικασίας σχετικά με την εκτέλεση από το Internationale Rechtshulpkamer του Rechtbank Amsterdam (τμήμα διεθνούς δικαστικής συνδρομής του περιφερειακού δικαστηρίου του Άμστερνταμ, στο εξής: ολλανδική δικαστική αρχή εκτελέσεως) ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, εκδοθέντος στις 13 Ιουλίου 2006 από τη Staatsanwaltschaft Aachen (στο εξής: γερμανική δικαστική αρχή εκδόσεως) κατά του D. Wolzenburg, Γερμανού υπηκόου.

Το νομικό πλαίσιο

Ο τίτλος VI της Συνθήκης ΕΕ

3 Από την ενημέρωση σχετικά με την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος της Συνθήκης του Άμστερνταμ, η οποία δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* την 1η Μαΐου 1999 (ΕΕ L 114, σ. 56), προκύπτει ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών προέβη σε δήλωση κατά το άρθρο 35, παράγραφος 2, ΕΕ, με την οποία αποδέχθηκε την αρμοδιότητα του Δικαστηρίου να αποφαινείται προδικαστικώς σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στο άρθρο 35, παράγραφος 3, στοιχείο β', ΕΕ.

Η απόφαση-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ

4 Κατά την πέμπτη αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584:

«Ο στόχος που έχει θέσει η Ευρωπαϊκή Ένωση, να αποτελέσει ένα χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, συνεπάγεται την κατάργηση της εκδόσεως μεταξύ κρατών μελών και την αντικατάστασή της από σύστημα παραδόσεως μεταξύ δικαστικών αρχών. [...] Οι κλασικές σχέσεις συνεργασίας που ισχύουν μέχρι σήμερα μεταξύ κρατών μελών θα πρέπει να δώσουν τη θέση τους σε σύστημα ελεύθερης κυκλοφορίας τόσο των προδικαστικών όσο και των οριστικών ποινικών αποφάσεων, σε ένα χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης.»

5 Η έβδομη αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως-πλαισίου διευκρινίζει:

«Δεδομένου ότι ο στόχος της αντικαταστάσεως του πολυμερούς συστήματος εκδόσεως το οποίο έχει δημιουργηθεί επί τη βάση της ευρωπαϊκής σύμβασης εκδόσεως της 13ης Δεκεμβρίου 1957 είναι αδύνατον να επιτευχθεί επαρκώς από τα κράτη μέλη ενεργώντας μονομερώς και, συνεπώς, λόγω της διαστάσεως και των αποτελεσμάτων της, δύναται να επιτευχθεί καλύτερα στο επίπεδο της Ενώσεως, το Συμβούλιο δύναται να εγκρίνει μέτρα, σύμφωνα προς την αρχή της επικουρικότητας, όπως αναφέρεται στο άρθρο 2 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση και στο άρθρο 5 της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας. [...]»

6 Η όγδοη αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως-πλαισίου έχει ως εξής:

«Οι αποφάσεις για την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως πρέπει να υπόκεινται σε επαρκή έλεγχο, πράγμα που σημαίνει ότι η δικαστική αρχή του κράτους μέλους στο οποίο συνελήφθη το [εκ]ζητούμενο πρόσωπο θα πρέπει να αποφασίζει σχετικά με την παράδοσή του.»

7 Το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 2, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584 ορίζει το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως και την υποχρέωση εκτελέσεώς του ως εξής:

«1. Το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως είναι δικαστική απόφαση η οποία εκδίδεται από κράτος μέλος προς τον σκοπό της συλλήψεως και της παραδόσεως από άλλο κράτος μέλος προσώπου που [εκ]ζητείται για την άσκηση ποινικής διώξεως ή για την εκτέλεση ποινής ή μέτρου στερητικών της ελευθερίας..

2. Τα κράτη μέλη εκτελούν κάθε ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως βάσει της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισεως και σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας αποφάσεως-πλαισίου.»

8 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου προβλέπει ότι, όταν απαγγελθεί καταδίκη σε ποινή, ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως μπορεί να εκδίδεται για απαγγελθείσες καταδίκες διάρκειας τουλάχιστον τεσσάρων μηνών.

9 Στο άρθρο 3 της αποφάσεως-πλαισίου απαριθμούνται τρεις «λόγοι υποχρεωτικής μη εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως».

10 Στο άρθρο 4 της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, υπό τον τίτλο «Λόγοι προαιρετικής μη εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως», παρατίθενται σε επτά σημεία, οι λόγοι αυτοί. Το σημείο 6 ορίζει συναφώς:

«Η δικαστική αρχή εκτελέσεως μπορεί να αρνηθεί την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως:

[...]

6) εάν το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως έχει εκδοθεί προς τον σκοπό της εκτελέσεως ποινής ή μέτρου ασφαλείας, στερητικών της ελευθερίας, όταν ο [εκ]ζητούμενος διαμένει στο κράτος μέλος εκτελέσεως, είναι υπήκοος ή κάτοικός του και αυτό το κράτος δεσμεύεται να εκτελέσει την ποινή ή το μέτρο ασφαλείας σύμφωνα με το εσωτερικό του δίκαιο».

11 Το άρθρο 5 της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, υπό τον τίτλο «Εγγυήσεις που πρέπει να παρέχει το κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος σε ειδικές περιπτώσεις», ορίζει τα εξής:

«Η εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως από τη δικαστική αρχή εκτελέσεως μπορεί να εξαρτηθεί κατά το δίκαιο του κράτους μέλους εκτελέσεως από μία από τις ακόλουθες προϋποθέσεις:

[...]

3) όταν το πρόσωπο κατά του οποίου εκδόθηκε ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως προς τον σκοπό της διώξεως είναι υπήκοος ή κάτοικος του κράτους μέλους εκτελέσεως, η παράδοση μπορεί να εξαρτηθεί από την προϋπόθεση ότι το εν λόγω πρόσωπο, μετά από ακρόασή του, θα διαμεταχθεί στο κράτος μέλος εκτελέσεως ώστε να εκτίσει εκεί τη στερητική της ελευθερίας ποινή ή το στερητικό της ελευθερίας μέτρο ασφαλείας που θα απαγγελθεί εναντίον του στο κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος.»

12 Το άρθρο 11 της ίδιας αποφάσεως-πλαισίου, υπό τον τίτλο «Δικαιώματα του εκζητουμένου», ορίζει στην παράγραφο του 1:

«Όταν ένας εκζητούμενος συλλαμβάνεται, η αρμόδια δικαστική αρχή εκτελέσεως τον ενημερώνει, σύμφωνα με το εθνικό της δίκαιο, για την ύπαρξη και το περιεχόμενο του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως καθώς και για τη δυνατότητα που του παρέχεται να συγκατατεθεί στην παράδοσή του στη δικαστική αρχή εκδόσεως του εντάλματος.»

Η απόφαση-πλαίσιο 2008/909/ΔΕΥ

13 Η απόφαση-πλαίσιο 2008/909/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2008, σχετικά με την εφαρμογή της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισεως σε ποινικές αποφάσεις οι οποίες επιβάλλουν ποινές στερητικές της ελευθερίας ή μέτρα στερητικά της ελευθερίας, για τον σκοπό της εκτελέσεώς τους στην Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ L 327, σ. 27), η οποία εφαρμόζεται επίσης, κατ' αναλογία, στην εκτέλεση των καταδικών του άρθρου 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, πρέπει, δυνάμει του άρθρου 29, να τεθεί σε εφαρμογή από τα κράτη μέλη πριν από τις 5 Δεκεμβρίου 2011.

14 Το άρθρο 3, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909 διευκρινίζει ότι σκοπός της είναι η θέσπιση των κανόνων σύμφωνα με τους οποίους ένα κράτος μέλος, προκειμένου να διευκολύνει την κοινωνική επανένταξη του καταδίκου, αναγνωρίζει καταδικαστική απόφαση και εκτελεί την ποινή.

15 Το άρθρο 4, παράγραφος 7, στοιχείο α', της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου περιλαμβάνει διάταξη περί της διακριτικής ευχέρειας της αρμόδιας αρχής κράτους μέλους να διαβιβάζει απόφαση στο κράτος μέλος εκτελέσεως εάν ο κατάδικος ζει και έχει διαμείνει νομίμως επί τουλάχιστον πέντε συναπτά έτη στο κράτος εκτελέσεως.

Η οδηγία 2004/38/EK

16 Η οδηγία 2004/38/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με το δικαίωμα των πολιτών της Ενώσεως και των μελών των οικογενειών τους να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα στην επικράτεια των κρατών μελών, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1612/68 και την κατάργηση των οδηγιών 64/221/ΕΟΚ, 68/360/ΕΟΚ, 72/194/ΕΟΚ, 73/148/ΕΟΚ, 75/34/ΕΟΚ, 75/35/ΕΟΚ, 90/364/ΕΟΚ, 90/365/ΕΟΚ και 93/96/ΕΟΚ (ΕΕ L 158, σ. 77, και διορθωτικά ΕΕ 2004, L 229, σ. 35, ΕΕ 2005 L 197, σ. 34 και ΕΕ 2007, L 204, σ. 28), στη δέκατη έβδομη αιτιολογική της σκέψη προβλέπει:

«Το δικαίωμα μόνιμης διαμονής για τους πολίτες της Ενώσεως που έχουν επιλέξει να εγκατασταθούν μακροχρόνια στο κράτος μέλος υποδοχής ενισχύει τη συνείδηση της ιθαγένειας της Ενώσεως και συμβάλλει καθοριστικά στην προαγωγή της κοινωνικής συνοχής, που αποτελεί έναν από τους θεμελιώδεις στόχους της Ενώσεως. Για τον λόγο αυτόν, ενδείκνυται να καθιερωθεί δικαίωμα μόνιμης διαμονής για όλους τους πολίτες της Ενώσεως και τα μέλη των οικογενειών τους, που έχουν διαμείνει στο κράτος μέλος υποδοχής, τηρουμένων των όρων που ορίζονται στην παρούσα οδηγία, επί ένα συνεχές χρονικό διάστημα πέντε ετών και δεν έχει ληφθεί κατά αυτών μέτρο απέλασης.»

17 Το άρθρο 16, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας ορίζει:

«Οι πολίτες της Ενώσεως οι οποίοι έχουν διαμείνει νομίμως για συνεχές χρονικό διάστημα πέντε ετών στο κράτος μέλος υποδοχής έχουν δικαίωμα μόνιμης διαμονής στην επικράτειά του. [...]»

18 Κατά το άρθρο 19, παράγραφος 1, της ίδιας οδηγίας:

«Αφού εξακριβώσουν τη διάρκεια της παραμονής, τα κράτη μέλη χορηγούν στους δικαιούχους μόνιμης διαμονής πολίτες της Ενώσεως, κατόπιν αιτήσεώς των, έγγραφο που πιστοποιεί τη μόνιμη διαμονή τους.»

Το εθνικό δίκαιο

19 Το άρθρο 6 του νόμου περί παραδόσεως εκζητουμένων προσώπων (Overleveringswet), της 29ης Απριλίου 2004 (*Staatsblad* 2004, αριθ. 195, στο εξής: OLW), συνιστά εφαρμογή των άρθρων 4, σημείο 6, και 5, σημείο 3, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584 στην ολλανδική νομική τάξη.

20 Το άρθρο 6, παράγραφοι 1 έως 3, του OLW αφορά τους Ολλανδούς υπηκόους. Η μεν παράγραφος 1 του άρθρου αυτού συνιστά εφαρμογή του άρθρου 5, σημείο 3, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, οι δε παράγραφοι 2 και 3 συνιστούν εφαρμογή του άρθρου 4, σημείο 6, της αποφάσεως αυτής. Σύμφωνα με τις δύο τελευταίες παραγράφους:

«2. Παράδοση Ολλανδού δεν επιτρέπεται αν αυτή ζητείται για την εκτέλεση στερητικής της ελευθερίας ποινής που του επιβλήθηκε με αμετάκλητη δικαστική απόφαση.

3. Σε περίπτωση αρνήσεως αποκλειστικά βάσει του παραγράφου 2, η εισαγγελική αρχή γνωστοποιεί στη δικαστική αρχή εκδόσεως της αποφάσεως ότι είναι διατεθειμένη να αναλάβει την εκτέλεση της αποφάσεως σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 11 της τεθείσης σε ισχύ στις 21 Μαρτίου 1983 Συμβάσεως για τη μεταφορά καταδίκων ή άλλης εφαρμοστέας συμβάσεως.»

21 Το άρθρο 6, παράγραφος 5, του OLW, το οποίο αφορά τα λοιπά πλην των Ολλανδών υπηκόων πρόσωπα, που είναι υπήκοοι άλλου κράτους μέλους ή τρίτου κράτους, προβλέπει:

«Οι παράγραφοι 1 έως 4 έχουν εφαρμογή και επί αλλοδαπού έχοντος άδεια παραμονής αορίστου χρόνου, εφόσον δύναται να διωχθεί στις Κάτω Χώρες για τις πράξεις που αφορά το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως και εφόσον αναμένεται ότι δεν θα χάσει το δικαίωμά του διαμονής στις Κάτω Χώρες συνεπεία ποινής ή μέτρου ασφαλείας που θα εφαρμοστεί επ' αυτού μετά την παράδοση.»

22 Το άρθρο 8, στοιχείο ε, του νόμου περί αλλοδαπών (Vreemdelingenwet), της 23ης Νοεμβρίου 2000 (*Staatsblad* 2000, αριθ. 495, στο εξής: Vw) ορίζει ότι ο αλλοδαπός διαμένει νομίμως στις Κάτω Χώρες ως κοινοτικός υπήκοος μόνον καθόσον η διαμονή του θεμελιώνεται σε κανόνα θεσπισθέντα δυνάμει της Συνθήκης ή της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο, της 2ας Μαΐου 1992 (ΕΕ 1994, L 1, σ. 3).

23 Το άρθρο 9, παράγραφος 2, του Vw προβλέπει ότι, όταν αλλοδαπός διαμένει νομίμως στις Κάτω Χώρες δυνάμει του άρθρου 8, στοιχείο ε, του νόμου αυτού και είναι κοινοτικός υπήκοος, ο Ολλανδός Υπουργός Δικαιοσύνης του χορηγεί έγγραφο που πιστοποιεί ότι η διαμονή του είναι νόμιμη αν έχει αποκτήσει δικαίωμα μόνιμης διαμονής υπό την έννοια του άρθρου 16 της οδηγίας 2004/38.

24 Από το άρθρο 20, παράγραφος 1, του Vw, υπό τον τίτλο «Άδεια παραμονής αορίστου χρόνου», προκύπτει ότι ο Ολλανδός Υπουργός Δικαιοσύνης είναι αρμόδιος για τη χορήγηση της άδειας αυτής.

25 Το άρθρο 21, παράγραφος 1, στοιχείο α, του Vw προβλέπει ότι η αίτηση για τη χορήγηση της άδειας παραμονής αορίστου χρόνου υπό την έννοια του άρθρου 20 του νόμου αυτού δύναται να απορριφθεί μόνον αν ο αλλοδαπός δεν είχε επί πέντε συναπτά έτη και αμέσως προ της υποβολής της αιτήσεως για άδεια νόμιμης διαμονής υπό την έννοια του άρθρου 8 του ιδίου νόμου.

Η διαδικασία της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

26 Με αποφάσεις εκδοθείσες το 2002, δύο γερμανικά δικαστήρια επέβαλαν στον D. Wolzenburg, με αναστολή, δύο στερητικές της ελευθερίας ποινές για σειρά αξιοποιώνων πράξεων που διέπραξε το 2001 και, μεταξύ άλλων, για την εισαγωγή μαριχουάνας στη Γερμανία.

27 Με απόφαση επιβάλλουσα κατά συγχώνευση ποινή (Gesamtstrafenbeschluss), η οποία εκδόθηκε στις 27 Μαρτίου 2003, το Amtsgericht Aachen (Γερμανία) μετέτρεψε τις δύο αυτές ποινές σε στερητική της ελευθερίας ποινή διάρκειας ενός έτους και εννέα μηνών με αναστολή.

28 Ο D. Wolzenburg εισήλθε στις Κάτω Χώρες στις αρχές του Ιουνίου του 2005. Διαμένει σε διαμέρισμα που κείται στο Venlo, δυνάμει μισθωτηρίου συμφωνητικού συναφθέντος επ' ονόματί του και της συζύγου του.

29 Με απόφαση εκδοθείσα στις 5 Ιουλίου 2005, το Amtsgericht Plettenberg (Γερμανία) ανακάλεσε το ευεργέτημα της αναστολής της κατά συγχώνευση ποινής που του είχε επιβληθεί το 2003 λόγω του ότι ο D. Wolzenburg είχε παραβεί τους όρους που είχαν τεθεί προκειμένου να τύχει της αναστολής αυτής.

30 Στις 13 Ιουλίου 2006, η γερμανική δικαστική αρχή εκδόσεως εξέδωσε ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως του D. Wolzenburg.

31 Στις 17 Ιουλίου 2006, η αρχή αυτή καταχώρισε τον D. Wolzenburg στο σύστημα πληροφόρησης Σένγκεν (ΣΠΣ) με σκοπό να εκτελεστεί η στερητική της ελευθερίας ποινή διάρκειας ενός έτους και εννέα μηνών που είχε καταστεί αμετάκλητη.

32 Την 1η Αυγούστου 2006, ο D. Wolzenburg συνελήφθη και τέθηκε υπό προσωρινή κράτηση βάσει της καταχωρίσεως αυτής.

33 Στις 3 Αυγούστου 2006, η γερμανική δικαστική αρχή εκδόσεως απέστειλε στην ολλανδική δικαστική αρχή εκτελέσεως το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως της 13ης Ιουλίου 2006, ζητώντας την παράδοση του D. Wolzenburg για την εκτέλεση της ποινής ενός έτους και εννέα μηνών στην οποία είχε καταδικαστεί.

34 Στις 20 Σεπτεμβρίου 2006, ο D. Wolzenburg παρουσιάστηκε στην Υπηρεσία Μεταναστεύσεως και Πολιτογραφίσεως για να καταχωριστεί ως πολίτης της Ευρωπαϊκής Ενώσεως στις Κάτω Χώρες.

35 Πριν ασχοληθεί, από τον Σεπτέμβριο του 2008, με πρόγραμμα εκμαθήσεως, ο D. Wolzenburg άσκησε μισθωτή εργασία στις Κάτω Χώρες από το τελευταίο τρίμηνο του 2005.

36 Από την υποβληθείσα στο Δικαστήριο δικογραφία προκύπτει ότι ο D. Wolzenburg δεν συναίνεσε στην παράδοσή του από την ολλανδική δικαστική αρχή εκτελέσεως στη γερμανική δικαστική αρχή εκδόσεως σύμφωνα με τη συνοπτική διαδικασία του OLW.

37 Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι τα πραγματικά περιστατικά που αποτελούν τη βάση της εκδόσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως του D. Wolzenburg συνιστούν μεν αξιόποινες πράξεις κατά το ολλανδικό δίκαιο, αλλά ο D. Wolzenburg δεν θα απολέσει το δικαίωμά του παραμονής στις Κάτω Χώρες εξαιτίας των παραβάσεων για τη διάπραξη των οποίων καταδικάστηκε στη Γερμανία.

38 Το δικαστήριο αυτό παρατηρεί επίσης ότι ο D. Wolzenburg δεν πληροί μεν τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για να λάβει άδεια παραμονής αορίστου χρόνου επί του

ολλανδικού εδάφους, για τον λόγο ότι δεν έχει ακόμα διαμείνει επί πέντε συναπτά έτη στις Κάτω Χώρες, αλλά οι πολίτες της Ενώσεως που διαμένουν νομίμως σε κράτος μέλος δεν επιλέγουν πάντοτε να ζητήσουν τη χορήγηση της άδειας αυτής.

39 Υπό τις συνθήκες αυτές το Rechtbank Amsterdam ανέστειλε τη διαδικασία και υπέβαλε στο Δικαστήριο τα ακόλουθα ερωτήματα:

«1) Πρέπει ως πρόσωπα που διαμένουν ή είναι κάτοικοι του κράτους μέλους εκτελέσεως κατά το άρθρο 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλαίσιο να νοηθούν πρόσωπα που δεν έχουν την ιθαγένεια του κράτους μέλους εκτελέσεως, αλλά άλλου κράτους μέλους και βάσει του άρθρου 18, παράγραφος 1, ΕΚ έχουν νόμιμη διαμονή στο κράτος μέλος εκτελέσεως, ανεξάρτητα από τη διάρκεια της νόμιμης διαμονής;

2) α) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, πρέπει οι κατά το πρώτο ερώτημα έννοιες να ερμηνευθούν έτσι ώστε να αφορούν πρόσωπα που δεν έχουν την ιθαγένεια του κράτους μέλους εκτελέσεως, αλλά την ιθαγένεια άλλου κράτους μέλους και βάσει του άρθρου 18, παράγραφος 1, ΕΚ είχαν τουλάχιστον για ορισμένο χρόνο νόμιμη διαμονή στο κράτος μέλος εκτελέσεως πριν συλληφθούν δυνάμει ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως;

β) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο δεύτερο ερώτημα, στοιχείο α', ποιες επιταγές δύνανται να τεθούν σχετικά με τη διάρκεια της νόμιμης διαμονής;

3) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο δεύτερο ερώτημα, στοιχείο α', δύναται το κράτος μέλος εκτελέσεως, πέραν της επιταγής σχετικά με τη διάρκεια της νόμιμης διαμονής, να θέσει πρόσθετες διοικητικές επιταγές, όπως η κατοχή άδειας παραμονής αορίστου χρόνου;

4) Εμπίπτει στο (καθ' ύλην) πεδίο εφαρμογής της Συνθήκης ΕΚ ένα εθνικό μέτρο που θέτει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες δεν γίνεται δεκτό από τη δικαστική αρχή του κράτους μέλους εκτελέσεως ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως που εκδόθηκε για την εκτέλεση στερητικής της ελευθερίας ποινής;

5) Λαμβανομένου υπόψη:

– ότι στο άρθρο 6, δεύτερο και πέμπτο εδάφιο, του νόμου OLW περιέχεται ρύθμιση η οποία εξομοιώνει με Ολλανδούς πρόσωπα που δεν έχουν την ολλανδική ιθαγένεια αλλά κατέχουν ολλανδική άδεια παραμονής αορίστου χρόνου

και

– ότι η ρύθμιση αυτή συνεπάγεται ότι για αυτές τις ομάδες προσώπων δύναται να μην επιτραπεί η παράδοση αν το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως αφορά την εκτέλεση αμετάκλητης στερητικής της ελευθερίας ποινής,

δημιουργεί το άρθρο 6, δεύτερο και πέμπτο εδάφιο, του νόμου OLW απαγορευόμενες από το άρθρο 12 ΕΚ δυσμενείς διακρίσεις καθόσον η ως άνω εξομοίωση δεν ισχύει και για υπηκόους άλλων κρατών μελών με δικαίωμα διαμονής βάσει του άρθρου 18, παράγραφος 1, ΕΚ που δεν θα χάσουν το δικαίωμα αυτό συνεπεία της αμετάκλητης

στερητικής της ελευθερίας ποινής που τους επιβλήθηκε, αλλά που δεν κατέχουν ολλανδική άδεια παραμονής αορίστου χρόνου;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

40 Εισαγωγικώς, υπενθυμίζεται ότι, πρώτον, όπως προκύπτει από τη σκέψη 3 της παρούσας αποφάσεως, το Δικαστήριο είναι εν προκειμένω αρμόδιο να αποφανθεί επί της ερμηνείας της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584 δυνάμει του άρθρου 35 ΕΕ.

41 Δεύτερον, διευκρινίζεται ότι από το άρθρο 32 της αποφάσεως-πλαίσιου προκύπτει ότι η απόφαση αυτή έχει εφαρμογή στις αιτήσεις που αφορούν πράξεις οι οποίες, όπως αυτές της υποθέσεως της κύριας δίκης, τελέστηκαν πριν από την 1η Ιανουαρίου 2004, υπό την προϋπόθεση ότι το κράτος μέλος εκτελέσεως δεν προέβη σε δήλωση ότι θα εξακολουθήσει να διεκπεραιώνει τις αιτήσεις αυτές σύμφωνα με το περί εκδόσεως σύστημα που ίσχυε πριν από την ημερομηνία αυτή. Δεν προκύπτει ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών προέβη σε τέτοια δήλωση.

Επί του τετάρτου ερωτήματος

42 Με το τέταρτο ερώτημα, το οποίο αρμόζει να εξετασθεί πρώτο, το αιτούν δικαστήριο ερωτά κατ' ουσίαν αν υπήκοος κράτους μέλους ο οποίος διαμένει νομίμως σε άλλο κράτος μέλος δικαιούται να επικαλεστεί το άρθρο 12, πρώτο εδάφιο, ΕΚ κατά εθνικής νομοθετικής ρυθμίσεως, όπως αυτή του ΟΛW, η οποία θέτει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες η αρμόδια δικαστική αρχή δύναται να αρνηθεί να εκτελέσει ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως, εκδοθέν για την εκτέλεση στερητικής της ελευθερίας ποινής.

43 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι, μολονότι το άρθρο 12, πρώτο εδάφιο, ΕΚ απαγορεύει, εντός του πεδίου εφαρμογής της Συνθήκης ΕΚ και με την επιφύλαξη των ειδικών διατάξεών της, κάθε διάκριση λόγω ιθαγενείας, εντούτοις η απόφαση-πλαίσιο 2002/584 εκδόθηκε βάσει της Συνθήκης ΕΕ και όχι βάσει της Συνθήκης ΕΚ.

44 Πάντως, από τη διαπίστωση αυτή δεν συνάγεται ότι οι εθνικές διατάξεις, τις οποίες θεσπίζει κράτος μέλος για να θέσει σε εφαρμογή νομοθετική πράξη εμπίπτουσα στη Συνθήκη ΕΕ, εκφεύγουν κάθε ελέγχου νομιμότητας από απόψεως κοινοτικού δικαίου.

45 Συγκεκριμένα, τα κράτη μέλη δεν μπορούν, στο πλαίσιο της εφαρμογής αποφάσεως-πλαίσιου, να παραβιάζουν το κοινοτικό δίκαιο, ειδικότερα τις διατάξεις της Συνθήκης ΕΚ περί του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας και ελεύθερης διαμονής των πολιτών της Ενώσεως εντός των κρατών μελών.

46 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι κατάσταση όπως αυτή του D. Wolzenburg εμπίπτει στο δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας και ελεύθερης διαμονής των πολιτών της Ενώσεως εντός των κρατών μελών και εμπίπτει, επομένως, στο πεδίο εφαρμογής της Συνθήκης ΕΚ. Ο D. Wolzenburg, επιλέγοντας ως τόπο κατοικίας του τις Κάτω Χώρες, άσκησε το δικαίωμα που παρέχει το άρθρο 18, παράγραφος 1, ΕΚ σε όλους τους πολίτες της Ενώσεως να κυκλοφορούν και να κατοικούν ελεύθερα στο έδαφος κράτους μέλους διαφορετικού εκείνου του οποίου έχουν την ιθαγένεια.

47 Επομένως, στο τέταρτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι υπήκοος κράτους μέλους, ο οποίος διαμένει νομίμως εντός άλλου κράτους μέλους δικαιούται να επικαλεστεί το άρθρο 12, πρώτο εδάφιο, ΕΚ κατά εθνικής νομοθετικής ρυθμίσεως, όπως αυτή του OLW, η οποία θέτει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες η αρμόδια δικαστική αρχή δύναται να αρνηθεί να εκτελέσει ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως, εκδοθέν για την εκτέλεση στερητικής της ελευθερίας ποινής.

Επί του τρίτου ερωτήματος

48 Με το τρίτο ερώτημά του, το οποίο αρμόζει να εξετασθεί δεύτερο, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, κατ' ουσίαν, αν το άρθρο 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584 έχει την έννοια ότι το κράτος μέλος εκτελέσεως δύναται, πέραν της επιταγής σχετικά με τη διάρκεια της νόμιμης διαμονής στο κράτος αυτό, να εξαρτά την προαιρετική μη εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, από πρόσθετες διοικητικές επιταγές, όπως η κατοχή άδειας παραμονής αορίστου χρόνου.

49 Συναφώς, το άρθρο 16, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/38 προβλέπει ρητώς ότι οι πολίτες της Ενώσεως οι οποίοι έχουν διαμείνει νομίμως για συνεχές χρονικό διάστημα πέντε ετών στο κράτος μέλος υποδοχής έχουν δικαίωμα μόνιμης διαμονής στην επικράτειά του.

50 Το άρθρο 19 της εν λόγω οδηγίας δεν επιβάλλει στους πολίτες της Ενώσεως που έχουν αποκτήσει δικαίωμα μόνιμης διαμονής επί του εδάφους άλλου κράτους μέλους δυνάμει του άρθρου 16 της ίδιας οδηγίας να είναι κάτοχοι άδειας παραμονής αορίστου χρόνου.

51 Για τους πολίτες της Ενώσεως που έχουν διαμείνει νομίμως στο έδαφος άλλου κράτους μέλους κατά τη διάρκεια πέντε συναπτών ετών, οι διατάξεις αυτές προβλέπουν μόνον τη χορήγηση, κατόπιν αιτήσεώς τους, εγγράφου πιστοποιούντος τη μόνιμη διαμονή τους, χωρίς να την επιβάλλουν. Η αξία του εγγράφου αυτού είναι μόνον αναγνωριστική και αποδεικτική, αλλά δεν έχει συστατικό χαρακτήρα (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 12ης Μαΐου 1998, C-85/96, Martínez Sala, Συλλογή 1998, σ. I-2691, σκέψη 53).

52 Επομένως, πρόσθετη διοικητική επιταγή, όπως η άδεια παραμονής αορίστου χρόνου υπό την έννοια του άρθρου 21 του Vw, δεν δύναται, όταν πρόκειται για πολίτη της Ενώσεως, να αποτελεί προϋπόθεση της προαιρετικής μη εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως του άρθρου 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584.

53 Επομένως, στο τρίτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584 έχει την έννοια ότι, όταν πρόκειται για πολίτη της Ενώσεως, το κράτος μέλος εκτελέσεως δεν δύναται, πέραν της προϋποθέσεως σχετικά με τη διάρκεια διαμονής στο κράτος αυτό, να εξαρτά την προαιρετική μη εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως της διατάξεως αυτής από πρόσθετες διοικητικές επιταγές, όπως από την κατοχή άδειας παραμονής αορίστου χρόνου.

Επί του πέμπτου ερωτήματος

54 Κατόπιν της απαντήσεως στο τρίτο ερώτημα, πρέπει να θεωρηθεί ότι το αιτούν δικαστήριο ερωτά αν το άρθρο 12, πρώτο εδάφιο, ΕΚ έχει την έννοια ότι απαγορεύει τη νομοθετική ρύθμιση του κράτους μέλους εκτελέσεως η οποία, θέτοντας σε εφαρμογή το άρθρο 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584, επιβάλλει στην αρμόδια δικαστική αρχή να αρνείται την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, εκδοθέντος κατά ενός υπηκόου του, ενώ η άρνηση αυτή, προκειμένου για υπήκοο άλλου κράτους μέλους με δικαίωμα διαμονής βάσει του άρθρου 18, παράγραφος 1, ΕΚ, εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι ο εκζητούμενος έχει διαμείνει νομίμως για πέντε συναπτά έτη στο έδαφος του εν λόγω κράτους μέλους εκτελέσεως.

55 Για να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αυτό, πρέπει, κατ' αρχάς, να διατυπωθούν ορισμένες παρατηρήσεις επί του συστήματος παραδόσεως που θεσπίζει η απόφαση-πλαίσιο 2002/584 και, ειδικότερα, επί του άρθρου 4, σημείο 6, της αποφάσεως αυτής.

56 Από το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 2, της εν λόγω αποφάσεως-πλαίσιου καθώς και από την πέμπτη και την έβδομη αιτιολογική της σκέψη προκύπτει ότι σκοπός της αποφάσεως αυτής είναι η αντικατάσταση του πολυμερούς συστήματος εκδόσεως μεταξύ των κρατών μελών από ένα σύστημα παραδόσεως μεταξύ δικαστικών αρχών, των προσώπων που έχουν καταδικαστεί ή είναι ύποπτα, με σκοπό την εκτέλεση δικαστικών αποφάσεων ή την άσκηση διώξεων, σύστημα το οποίο βασίζεται στην αρχή της αμοιβαίας αναγνωρίσεως (βλ. απόφαση της 17ης Ιουλίου 2008, C-66/08, Kozłowski, Συλλογή 2008, σ. I-6041, σκέψη 31).

57 Η αρχή της αμοιβαίας αναγνωρίσεως, που διέπει την οικονομία της αποφάσεως-πλαίσιου, συνεπάγεται επίσης, δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 2, αυτής, ότι τα κράτη μέλη καταρχήν υποχρεούνται να εκτελούν κάθε ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως. Συγκεκριμένα, τα κράτη αυτά δύνανται να αρνούνται την εκτέλεση τέτοιου εντάλματος μόνο στις περιπτώσεις που απαριθμούνται στα άρθρα 3 και 4 της ίδιας αποφάσεως-πλαίσιου (βλ. απόφαση της 1ης Δεκεμβρίου 2008, C-388/08 PPU, Leymann και Pustovarov, που δεν έχει δημοσιευθεί ακόμα στη Συλλογή, σκέψη 51).

58 Επομένως, ο εθνικός νομοθέτης ο οποίος, βάσει των δυνατοτήτων που του παρέχει το άρθρο 4 της εν λόγω αποφάσεως-πλαίσιου, επιλέγει να περιορίσει τις περιπτώσεις στις οποίες η εθνική δικαστική αρχή εκτελέσεως μπορεί να αρνηθεί την παράδοση εκζητουμένων, απλώς ενισχύει το σύστημα παραδόσεως που θεσπίζει η εν λόγω απόφαση-πλαίσιο υπέρ ενός χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης.

59 Συγκεκριμένα, τέτοιου είδους νομοθετική ρύθμιση, περιορίζοντας τις καταστάσεις όπου η δικαστική αρχή εκτελέσεως μπορεί να αρνηθεί την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, απλώς διευκολύνει την παράδοση των εκζητουμένων, σύμφωνα με την αρχή της αμοιβαίας αναγνωρίσεως, που καθιερώνει το άρθρο 1, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584, η οποία αποτελεί τον ουσιαστικό κανόνα που θεσπίζει η εν λόγω απόφαση-πλαίσιο.

60 Από της απόψεως του ουσιαστικού αυτού κανόνα, το άρθρο 4 της εν λόγω αποφάσεως-πλαίσιου ορίζει τους λόγους της προαιρετικής μη εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, δυνάμει των οποίων η αρμόδια αρχή του κράτους μέλους εκτελέσεως μπορεί να αρνηθεί την εκτέλεση του εντάλματος αυτού.

61 Τα κράτη μέλη διαθέτουν οπωσδήποτε, κατά την εφαρμογή του άρθρου 4 της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584 και, μεταξύ άλλων, του σημείου 6 του άρθρου αυτού, το οποίο αφορά η απόφαση περί παραπομπής, ορισμένο περιθώριο εκτιμήσεως.

62 Συναφώς, τονίζεται ότι, μολονότι ο λόγος προαιρετικής μη εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως του άρθρου 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, όπως και το άρθρο 5, σημείο 3, της αποφάσεως αυτής, αποσκοπεί, μεταξύ άλλων, στο να μπορεί η δικαστική αρχή εκτελέσεως να μεριμνήσει ιδιαίτερα ώστε να αυξηθούν οι πιθανότητες κοινωνικής επανεντάξεως του εκζητούμενου μετά την έκτιση της ποινής στην οποία καταδικάστηκε (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Kozłowski, σκέψη 45), ο σκοπός αυτός, όσο σημαντικός και αν είναι, δεν μπορεί να αποκλείσει ότι τα κράτη μέλη, κατά την εφαρμογή αυτής της αποφάσεως-πλαισίου, περιορίζουν, υπό την έννοια του τεθέντος με το άρθρο 1, παράγραφος 2, της αποφάσεως αυτής ουσιώδους κανόνα, τις περιπτώσεις στις οποίες πρέπει να υπάρχει η δυνατότητα αρνήσεως της παραδόσεως προσώπου εμπίπτοντος στο πεδίο εφαρμογής του εν λόγω άρθρου 4, σημείο 6.

63 Όσον αφορά στη συνέχεια το ζήτημα αν η προϋπόθεση διαμονής για πέντε συναπτά έτη, όπως η προβλεπόμενη με την εθνική νομοθετική ρύθμιση της κύριας δίκης, αντίκειται στην αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ιθαγενείας, υπενθυμίζεται ότι η αρχή της ισότητας και της απαγορεύσεως των δυσμενών διακρίσεων επιτάσσει να μην αντιμετωπίζονται κατά διαφορετικό τρόπο όμοιες καταστάσεις ούτε καθ' όμοιο τρόπο διαφορετικές καταστάσεις, εκτός αν μια τέτοιου είδους αντιμετώπιση δικαιολογείται αντικειμενικώς (βλ. απόφαση της 3ης Μαΐου 2007, C-303/05, *Advocaten voor de Wereld*, Συλλογή 2007, σ. I-3633, σκέψη 56).

64 Από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι, για την εκτέλεση στερητικής της ελευθερίας ποινής επιβληθείσας με αμετάκλητη δικαστική απόφαση, δεν γίνεται δεκτή η παράδοση Ολλανδών υπηκόων στη δικαστική αρχή εκδόσεως, ενώ για τους υπηκόους των λοιπών κρατών μελών, πλην των υπηκόων του Βασιλείου των Κάτω Χωρών, η άρνηση αυτή εξαρτάται από την προϋπόθεση νόμιμης διαμονής τους επί πέντε συναπτά έτη στις Κάτω Χώρες. Επομένως, πρέπει να εξεταστεί αν η διαφορετική μεταχείριση των υπηκόων άλλων κρατών μελών δικαιολογείται αντικειμενικώς.

65 Συναφώς, η Ολλανδική Κυβέρνηση παρατηρεί ότι ο εθνικός νομοθέτης, αφού διαπίστωσε ότι, στην πρακτική της παραδόσεως προσώπων μη υπηκόων του Βασιλείου των Κάτω Χωρών, τα πρόσωπα αυτά επιδεικνύουν μεγάλη ευρηματικότητα ως προς τα επιχειρήματα που προβάλλουν προκειμένου να αποδείξουν ότι έχουν δεσμούς με την ολλανδική κοινωνία, θέλησε, με το άρθρο 6, παράγραφοι 2 και 5, του OLW, να διατυπώσει συγκεκριμένα, μέσω αντικειμενικών κριτηρίων, την απαίτηση περί του μόνιμου χαρακτήρα της διαμονής των προσώπων αυτών.

66 Κατά την ίδια Κυβέρνηση, είναι θεμιτό να διασφαλίζει ένα κράτος μέλος, μέσω της απαιτήσεως αδιάλειπτης διαμονής πέντε ετών, τη μη εκτέλεση εκείνων μόνον των ευρωπαϊκών ενταλμάτων συλλήψεως τα οποία αφορούν εκζητούμενους οι οποίοι έχουν πραγματικά μέλλον στις Κάτω Χώρες. Επομένως, θεμιτώς απαιτείται αληθής δεσμός μεταξύ του εκζητούμενου και της κοινωνίας εντός της οποίας επιθυμεί να επανενταχθεί μετά την εκεί εκτέλεση της ποινής.

67 Όπως εκτίθεται στη σκέψη 62 της παρούσας αποφάσεως, τονίζεται ότι ο λόγος προαιρετικής μη εκτελέσεως του άρθρου 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584 αποσκοπεί, μεταξύ άλλων, στο να μπορεί η δικαστική αρχή εκτελέσεως να μεριμνήσει ιδιαίτερα ώστε να αυξηθούν οι πιθανότητες κοινωνικής επανεντάξεως του εκζητούμενου μετά την έκτιση της ποινής στην οποία καταδικάστηκε. Επομένως, το κράτος μέλος εκτελέσεως θεμιτώς επιδιώκει τον σκοπό αυτόν μόνον όσον αφορά τα πρόσωπα που απέδειξαν ορισμένο βαθμό ενσωματώσεως στην κοινωνία του εν λόγω κράτους μέλους.

68 Εν προκειμένω, μόνον η προϋπόθεση ιθαγενείας για τους υπηκόους του κράτους μέλους εκτελέσεως, αφενός, και η προϋπόθεση αδιάλειπτης διαμονής πέντε ετών για τους υπηκόους των λοιπών κρατών μελών, αφετέρου, μπορεί να θεωρηθούν ως δυνάμενες να διασφαλίσουν ότι ο εκζητούμενος είναι αρκούντως ενταγμένος στο κράτος μέλος εκτελέσεως. Αντιθέτως, κοινοτικός υπήκοος, ο οποίος δεν έχει την ιθαγένεια του κράτους μέλους εκτελέσεως και δεν έχει διαμείνει αδιάλειπτως στο έδαφος του κράτους αυτού για μια δεδομένη χρονική περίοδο, έχει, κατά γενικό κανόνα, περισσότερους δεσμούς με το κράτος μέλος καταγωγής του παρά με την κοινωνία του κράτους μέλους εκτελέσεως.

69 Για να δικαιολογείται από απόψεως κοινοτικού δικαίου, η διαφορετική αυτή μεταχείριση της ολλανδικής νομοθετικής ρυθμίσεως πρέπει επίσης να είναι ανάλογη προς τον σκοπό που θεμιτώς επιδιώκει το εθνικό δίκαιο. Δεν πρέπει να υπερβαίνει το αναγκαίο για την επίτευξη του σκοπού αυτού μέτρο (βλ. απόφαση της 18ης Νοεμβρίου 2008, C-158/07, Förster, που δεν έχει δημοσιευθεί ακόμα στη Συλλογή, σκέψη 53).

70 Συναφώς, ο κανόνας ότι το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως δεν εκτελείται κατά ημεδαπού δεν είναι προφανώς υπερβολικός. Συγκεκριμένα, ο ημεδαπός αυτός έχει με το κράτος μέλος καταγωγής του δεσμούς δυνάμενους να διασφαλίσουν την κοινωνική του επανένταξη μετά την εκεί εκτέλεση της ποινής στην οποία καταδικάστηκε. Εξάλλου, δεν θεωρείται υπερβολική ούτε η προϋπόθεση αδιάλειπτης διαμονής πέντε ετών για τους υπηκόους των λοιπών κρατών μελών, λαμβανομένων υπόψη, μεταξύ άλλων, των απαιτήσεων για την ένταξη των μη ημεδαπών στο κράτος μέλος εκτελέσεως.

71 Συναφώς, όπως επισήμαναν, μεταξύ άλλων, η Ολλανδική και η Αυστριακή Κυβέρνηση, η προϋπόθεση αδιάλειπτης διαμονής πέντε ετών, όπως προκύπτει από τη δέκατη έβδομη αιτιολογική σκέψη και το άρθρο 16 της οδηγίας 2004/38, καθορίστηκε ακριβώς ως η διάρκεια πέραν της οποίας οι πολίτες της Ενώσεως αποκτούν δικαίωμα μόνιμης διαμονής στο έδαφος του κράτους μέλους υποδοχής.

72 Εξάλλου, υπενθυμίζεται ότι, μολονότι η απόφαση-πλαίσιο 2008/909 δεν έχει εφαρμογή στην υπόθεση της κύριας δίκης, στο πλαίσιο του άρθρου 4, παράγραφος 7, στοιχείο α', παρέχει στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να διευκολύνουν τη διαβίβαση αποφάσεως όταν ο εκζητούμενος διαμένει νομίμως επί πέντε συναπτά έτη στο έδαφος του κράτους μέλους εκτελέσεως και θα διατηρήσει εκεί δικαίωμα μόνιμης κατοικίας.

73 Επομένως, διαπιστώνεται ότι προϋπόθεση αδιάλειπτης διαμονής επί πέντε έτη, όπως η προβλεπόμενη με την εθνική νομοθετική ρύθμιση της κύριας δίκης, δεν βαίνει πέραν αυτού που είναι αναγκαίο για την επίτευξη του σκοπού διασφάλισης της

εντάξεως, σε ορισμένο βαθμό, στο κράτος μέλος εκτελέσεως, των εκζητούμενων που είναι υπήκοοι άλλων κρατών μελών.

74 Κατόπιν των ανωτέρω, στο πέμπτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 12, πρώτο εδάφιο, ΕΚ έχει την έννοια ότι δεν απαγορεύει τη νομοθετική ρύθμιση του κράτους μέλους εκτελέσεως, δυνάμει της οποίας η αρμόδια δικαστική αρχή του κράτους αυτού αρνείται να εκτελέσει ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως, εκδοθέν κατά ενός υπηκόου του για την εκτέλεση στερητικής της ελευθερίας ποινής, ενώ η άρνηση αυτή, όταν πρόκειται για υπήκοο άλλου κράτους μέλους, ο οποίος έχει δικαίωμα διαμονής βάσει του άρθρου 18, παράγραφος 1, ΕΚ, εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι ο υπήκοος αυτός έχει διαμείνει νομίμως επί πέντε συναπτά έτη στο έδαφος του εν λόγω κράτους μέλους εκτελέσεως.

Επί του πρώτου και του δευτέρου ερωτήματος

75 Με το πρώτο και το δεύτερο ερώτημά του, τα οποία αρμόζει να εξετασθούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, κατ' ουσίαν, ποια πρέπει να είναι η διάρκεια διαμονής στο κράτος μέλος εκτελέσεως των υπηκόων άλλου κράτους μέλους, τους οποίους αφορά το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως ώστε να εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584.

76 Υπενθυμίζεται ότι, όταν ένα κράτος μέλος θέτει σε εφαρμογή το άρθρο 4, σημείο 6, χωρίς ωστόσο να θεσπίζει ιδιαίτερες προϋποθέσεις περί της εφαρμογής της διατάξεως αυτής, απόκειται στη δικαστική αρχή εκτελέσεως να προβεί σε συνολική εκτίμηση προκειμένου να διαπιστώσει, καταρχάς, αν ο εκζητούμενος εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της εν λόγω διατάξεως. Μια μεμονωμένη περίπτωση που χαρακτηρίζει το πρόσωπο αυτό δεν μπορεί, κατ' αρχήν, να έχει από μόνη της καθοριστική σημασία (βλ., σχετικώς, προαναφερθείσα απόφαση Kozłowski, σκέψη 49).

77 Όσον αφορά την υπόθεση της κύριας δίκης, όπου συνομολογείται ότι το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως δεν θα εκτελεστεί μόνον αν ο εκζητούμενος υπήκοος άλλου κράτους μέλους έχει διαμείνει επί πέντε έτη στο έδαφος του κράτους μέλους εκτελέσεως, παρέλκει η απάντηση στα εν λόγω προδικαστικά ερωτήματα εφόσον η προϋπόθεση διαμονής βασίζεται στην άσκηση από το οικείο κράτος μέλος του περιθωρίου εκτιμήσεως που του χορηγεί το άρθρο 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584 και πρέπει να θεωρηθεί ότι συνάδει προς το άρθρο 12 ΕΚ.

78 Συναφώς, από την απάντηση στο πέμπτο ερώτημα προκύπτει ότι το άρθρο 12 ΕΚ δεν απαγορεύει προϋπόθεση, την οποία επιβάλλει το εσωτερικό δίκαιο του κράτους μέλους εκτελέσεως, δυνάμει της οποίας οι εκζητούμενοι υπήκοοι άλλου κράτους μέλους πρέπει να έχουν διαμείνει για περίοδο πέντε ετών στο έδαφος του πρώτου κράτους μέλους ώστε η δικαστική αρχή εκτελέσεως του κράτους αυτού να αρνηθεί την παράδοσή τους, βάσει του άρθρου 4, σημείο 6, της εν λόγω αποφάσεως-πλαίσιου.

79 Υπό τις συνθήκες αυτές, παρέλκει η απάντηση στα δύο πρώτα προδικαστικά ερωτήματα.

Επί των δικαστικών εξόδων

80 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφαινεται:

1) Υπήκοος κράτους μέλους, ο οποίος διαμένει νομίμως σε άλλο κράτος μέλος δικαιούται να επικαλεστεί το άρθρο 12, πρώτο εδάφιο, ΕΚ κατά εθνικής νομοθετικής ρυθμίσεως, όπως αυτή του νόμου περί παραδόσεως εκζητουμένων προσώπων (Overleveringswet), της 29ης Απριλίου 2004, η οποία θέτει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες η αρμόδια δικαστική αρχή δύναται να αρνηθεί να εκτελέσει ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως, εκδοθέν για την εκτέλεση στερητικής της ελευθερίας ποινής.

2) Το άρθρο 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως και τις διαδικασίες παραδόσεως μεταξύ των κρατών μελών, έχει την έννοια ότι, όταν πρόκειται για πολίτη της Ενώσεως, το κράτος μέλος εκτελέσεως δεν δύναται, πέραν της προϋποθέσεως σχετικά με τη διάρκεια διαμονής στο κράτος αυτό, να εξαρτά την προαιρετική μη εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως της διατάξεως αυτής από πρόσθετες διοικητικές επιταγές, όπως από την κατοχή άδειας παραμονής αορίστου χρόνου.

3) Το άρθρο 12, πρώτο εδάφιο, ΕΚ έχει την έννοια ότι δεν απαγορεύει τη νομοθετική ρύθμιση του κράτους μέλους εκτελέσεως δυνάμει της οποίας η αρμόδια δικαστική αρχή του κράτους αυτού αρνείται να εκτελέσει ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως, εκδοθέν κατά ενός υπηκόου του για εκτέλεση στερητικής της ελευθερίας ποινής, ενώ η άρνηση αυτή, όταν πρόκειται για υπήκοο άλλου κράτους μέλους ο οποίος έχει δικαίωμα διαμονής βάσει του άρθρου 18, παράγραφος 1, ΕΚ, εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι ο υπήκοος αυτός έχει διαμείνει νομίμως επί πέντε συναπτά έτη στο έδαφος του εν λόγω κράτους μέλους εκτελέσεως.

(υπογραφές)

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.